

Smutný příběh Gillyho Bodkina

Pro Gillyho Bodkina nebyl život žádný med.

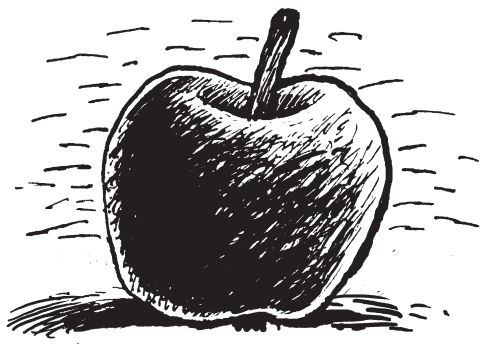
Ale smrt nebyla o nic sladší, ba naopak, uvážíme-li, že byl ode dne svého předčasného konce odkázán na jedno a totéž pole a jednu a tutéž cestu. Stalo se to v roce 1690, i když Gilly neměl zrovna nejlepší paměť na data a jména; čtení a psaní mu dělalo potíže – vlastně všechno, co vzdáleně připomínalo učení, mu bylo naprosto cizí. Byl synem rolníka a měl dvanáct sourozenců, takže měl skutečně pramalou naději, že by se mu dostalo vzdělání. Pokud měl vůbec nějaké vědomosti, vštípili mu je rodiče nebo jiní příbuzní. Věděl, že jedna kráva je jedna, dvě krávy dávají pár, a jak jich bylo víc, bylo to buďto „velký stádo“, nebo „prachmizerný malý stádo“. U kuřat, prasat, koní a koz to bylo stejné a u lidí zrovna tak. Gilly si pamatoval, jak mu máma dala za uši, protože „prachmizerný malý stádo“ říkal i čtyřem dcerám statkáře Manfielda.

„To není žádný stádo, to je rodina,“ poučovala ho matka. To bylo nad jeho chápání. Kromě toho, ty čtyři Manfieldovy

holky pro něj opravdu byly prachmizerný malý stádo, a basta! Gilly je neměl rád. Žily si v tom velkém přepychovém domě, strojily se jako koně na jarmark, s pentlemi a se-repetičkami. Vozívaly se v pomalovaném kočáře, věčně nenasytné huby si nacpávaly sladkostmi a pamlsky. Stejně jako jeho bratři, Gilly chodil za každého počasí bos, oblečený do obnošených hadrů a pytloviny. Pokud jde o jídlo, mívala Gillyho rodina totéž co statkářův dobytek: tuřín, zelí, mrkev, prostě to, co zrovna v daném období rostlo ze země.

Gilly se díval, jak Manfieldovy dcery mlsají cukrlátka a jiné pochoutky. Srkaly, lízaly a chřupaly jako čtyři malá selata vypuštěná do ovocného sadu, aby tam požrala spadaná jablka a hrušky, a rvaly se u toho. Gilly ty sladkosti toužil ochutnat. Mandlové zákusky, ovocné lanýže, jablka v karamelu, vanilkové tabletky, kandované datle a ze všeho nejvíce cukrkandl. Představoval si, že jsou sladší než jablko, které jednou ukradl ze statkářova sadu. Otec ho tenkrát přistihl a seřezal do modra – za to, že okradl jejich chleboďárce. Když ho huboval, každé slovo proložil pohlavkem.

„Jabka jsou pro urozený pány, až na ty, co spadnou na zem. Ty jsou pro prasata a koně, ne pro takový, jako seš ty. Jak říká statkář, jabka jsou tak sladký, že by ses z toho zbláznil. Gilly, za krádež v tom jeho fajnovým sadě by měl klidně právo tě dát pověsit.“

Avšak rozhodnutí Gillyho Bodkina to nezměnilo: jestliže je cukroví sladší než jablka, pak ho jednou musí okusit.

Blížil se svátek svatého Michaela. Statkář Manfield měl zase vzít ženu, děti a osobní komorníky do města. Z Bodkinovy rodiny byl ve městě jediný Gillyho otec, a nikdy se z toho šoku úplně nevzpamatoval.

„Přisahám, město je plný lidí. Velikánský stáda jich tam jsou. A těch domů. Některý jsou postavený naproti sobě, jako když moc koní stojí v řadě. A ulice jsou pokrytý kame-
nem. Kočáry dělaj takovej rachot a lomoz, až jsem myslel, že se z toho hluku pominu.“

Giles Bodkin byl čestný člověk, neměl ve zvyku lhát. Rodina seděla kolem ohniště na hliněné podlaze nuzné chatrče a nestačila se tomu všemu divit. Kdo by si to byl pomyslel, tolik domů, kočárů a koní a k tomu ještě kamenné ulice!

Když se Manfieldův kočár vypravil na každoroční cestu, stál Gilly opodál cesty a otáčel se za ním. I když se moc bál koní, nemohl si to nechat ujít. Se skřípavým zvukem dřeva a vrzáním postroje rachotil houpající se kočár po nerovné cestě. Kočí hvízdal a tahal za otěže podél širokých hřbetů kočárových koní. Manfield jel za kočárem na svém statném bílém hřebci. Uvnitř seděla lady Manfieldová se dvěma služebnými a proti nim čtyři dcerky. Lítostivě si povzdechla. Manfield by byl dal půl statku za syna a dědice. Holčičky vybrakovaly obsah košíku se sladkostmi a přitom se praly a nedůtklivě hádaly.

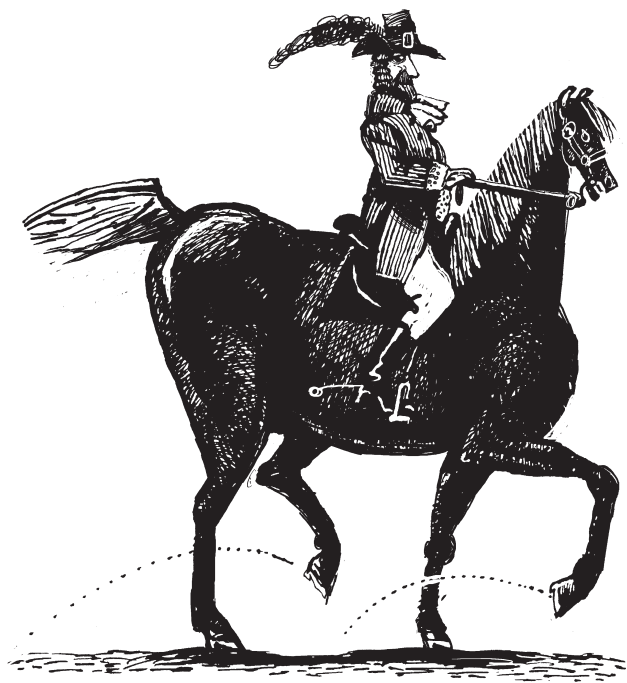
„Mamá, mamá, Agnes mi sebrala cukrkandl!“

„Lhářko! To já ne, to ty sis předtím vzala můj.“

„Lucy, nech to jablko v karamelu na pokoji. To je moje!“

„Nenažranče, nenažrané prase. Tlustóchu!“

„Mamá, slyšela jsi to? Jessie mi řekla tlustóchu.“

Gilly běžel podél kočáru a vyskakoval, aby zahlédl to statkářovo prachmizerné malé stádo, jak se cpe cukrovinkami. Buclaté tvářičky se ani na chvíli nezastavily; usilovně žmoulaly, křupaly, cucaly, každá měla strach, aby druhá neměla víc, než jí patří. Gilly nevěděl, co ho to napadlo, ale najednou na ně zavolal.

„Hej, vy tam, slečinky, já jsem Gilly Bodkin. Nikdy jsem nevochtunal cukrátku. Nehodily byste mi nějaký?“

Agnes vykoukla z okénka kočáru a zaměřila prasečí očka na toho nestoudného kluka, co na ně křičel.

„Kdybych já měl cukrátku, klíďo bych vám z nich dal. No tak, hodte něco Gillymu, máte toho tam přeci celej košík.“

Agnes vyndala z pusy cukrový špalek a na toho drzého otrhance plivla. Gilly se příkrčil, ale ani to nebylo nutné.

Vítr totiž lepkavou slinu odnesl zpátky, Agnes do obličeje. Ani jí nevadilo, že jí slina stéká po tváři, a zase si strčila špalek do pusy. Lady Manfieldová se znechuceně ušklíbla a oslovila služebnou: „Bessy, otři Agnes bradu a poruč tomu hloupému umouněnci, ať zmizí.“

Mladá služebná vytrhla dítěti špalek z úst a otírala mu bradu cípem zástěry. S lízátkem v ruce se dotázala své paní: „Madam, co mám udělat s tímhle?“

Lady Manfieldová pokrčila nos. „Vyhod' to. Už toho měla dost.“

„Uáááá, já chci svou tyčinku. Mamááá!“

„Bessy, řekla jsem vyhodit. Okamžitě!“

Špalek vylétl z kočáru a plachtil vzduchem. Gilly nemohl uvěřit, jaké má štěstí. Vždyť mu z kočáru hodili cukrátko. Poskočil si, zavýskl radostí a pokusil se ho zachytit, než spadne na zabláčenou cestu, po níž kočár uháněl. Manfieldův hřebec byl janek, splašil se, vykopl zadní a vyhodil statkáře ze sedla. Železné podkovy dopadly rychle a tvrdě přímo na lebku Gillyho Bodkina. Poslední, co zahlédl, než hřebcova kopyta uhasila jeho život, byl cukrový špalek – zapíchl se špičkou do bláta jako malý oštěp. Gilly po něm natáhl ruku a vzápětí vypustil duši.

Jakmile kočár zastavil, vozka a sluha vedle něj seskočili z kozlíku, aby statkářovi pomohli na nohy. Gillyho otec doběhl z pole, v jedné ruce zahradnickou žabku, ve druhé zpola osekaný tuřín. Báł se Manfieldova hněvu. Naštvaný statkář oběma mužům dovolil, aby ho podpírali, když se zvedal. Pak je zuřivě odstrčil a mával na Gilese Bodkina krátkým jezdeckým bičíkem.

„Aby ho kat spral, ničema jeden zatracený! Skáče a povykuje mi tady před koněm. Co ho to vůbec napadlo?“

Giles si špinavým prstem sáhl na čelo.

„Musím říct, že ani nevím. Nezranil jste se, pane Manfield?“

„Ne, Bodkine, ale manšestrový kabát mám celý zablácený, jen se na něj podívej. Snad se po tom kopanci od mého koně tomu tvému spratkovi rozsvítilo v hlavě. Doufám, že na to nezapomene.“

Vozka botou otočil Gillyho bezvládné tělo. „Je po něm, pane Manfielde. Koukněte na ten velký šrám na spánku, pane. Je mrtvý, jak zákon káže. Na tuty.“

Statkář toporně nasedl. Díval se na mrtvého Gillyho, hřebec mezitím vzal odhozený cukrový špalek do obrovských zubů, rozkřoupl ho a spolkl.

„Hmm, byla to jenom jeho hloupost, Bodkine.“

„To byla, pane Manfielde. S Gillym si už nedělejte starosti, je v pánu, a je to. Pořád nám se ženou eště zbylo dost hladovejch krků. Nebyla to vaše chyba, pane.“

Statkář si otřel bláto z vesty. „Hm, to bych řekl, že nebyla. Můžete mluvit o štěstí, že jsem se nezranil. Při takovém pádu by se leckterý jiný člověk zabil. Jen co dojedeme do města, budu si muset dát tenhle pěkný jezdecký kabát a kalhoty vyčistit. Odpracujete si týden ve stájích. To by mělo pokrýt náklady.“

Giles Bodkin se uctivě uklonil. „Ano, pane, děkuju, pane.“

Lady Manfieldovou to zdržení rozčílilo.

„Ruperte, co se to tam děje? Tímhle tempem do města nikdy nedojedeme.“

Kočímu a sluhovi Manfield nařídil, aby se vrátili na kozlík. „Už jedeme, má drahá.“ Bičíkem ukázal na Gillyho tělo. „Tohle, doufám, hned odklidíte z cesty.“

Kočár rachotil po cestě dál. Agnes si jako obyčejně stěžovala a dostala další cukrový špalek, aby dala pokoj.

Giles Bodkin se díval za ujíždějícím kočárem a odplivl si na zem. „K čertu s celým panstvem. Proklatý statkář. Se

svejma zvířatama zachází líp než s pracantama. Zabije mi děcko, a stará se nejvíc o frajerskej kabát a gatě. No jo, máš na to právo, co? Právo nad životem a smrtí takovejch, jako jsme my.“

Gilly byl pohřben při skromném obřadu. Přehnuli ho, svázali do pytle a spustili do hluboké díry, kterou jeho otec a bratři vykopali u cesty v místě, kde zahynul. Několik mladých Bodkinů stálo u jámy a sledovalo, jak ho otec zasypává. Potom mu pomohli na hrobeček navalit balvan, aby ho označili. Gillyova matka popotahovala a utírala si slzy rozcupovaným šátkem.

„Vždycky měl pitomý nápady a byl posedlej sladkostma. Běda, co se stalo, už se nedá vzít zpátky. Radši bysme se měli dát do práce, sama se neudělá.“

Giles Bodkin s manželkou hnali před sebou své ratolesti jako kuřata zpátky domů, sekát tuřín pro Manfieldův dobytek – a pro sebe. Hrob zůstal opuštěný u cesty.

Na příkop, pole a živý plot se snesla bezměsíčná, deštivá noc. Vítr pronikavě skučel, čistil krajinu, zpíval smutné rekviem a zvěstoval, že nastanou studenější dny.

Gillyho bolela hlava.

Seděl na balvanu u cesty, celý zmatený.

Co dělá v takovou noc venku? Normálně by se v rodinném kruhu choulil u ohně. Připadalo mu to ještě záhadnější, když si uvědomil, že sice prší, ale jemu není zima, a dokonce není ani promočený. Jenom ho příšerně bolí hlava.

Pomalou vstal a vydal se k domovu. Připravoval se na to, jak mu rodiče vynadají a řeknou, jaký je hlupák, když v takovémhle počasí zůstává venku. Prodral se mezerou v živém plotě z hlohového keře a šlapal si to přes tuřínové pole. Zkraje pomalou chůzí přičítal tomu, že za deště je vždycky těžké vláčet se po zorané půdě. Překvapilo ho však, že vůbec nemá nohy od bláta ani nezapadá do bahna – jako by necítil půdu pod nohama. Zkusil přidat do kroku, ale nebylo to nic platné, něco ho táhlo zpátky k cestě. Odhodlaně šlapal dopředu a všemožně odolával neviditelné síle.